

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χειροιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τριμήνες συντρομιές (3 δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ά δεν προπλερώσει την συντρομή του.



20 λεπτά το φύλλο.—Τά περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.



Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσκια, και στις έπαρχίες σ' όλα τα πραχτορεία των Έφημερίδων.

στρα μας ποῦ ἔρχεται καί μᾶς φέρνει νέα ζωή». Αὐτὰ εἶπε ὁ σπουργίτης.



ΝΑΜΟΥΝΑ ΔΕΝΤΡΟ

Βλέπω τὸ πλατάνι ποῦ στέκεται ξερό, ἕνα σταχτι σκέλεθρο μέσα στὸ κοιμητήρι τοῦ χειμῶνα, καί λέω μὲ τὸ νοῦ μου, τὸν ἀνθρώπινον: «Νᾶμουν κι' ἐγὼ ἕνα δέντρο ἔτσι σὰν αὐτό, νὰ πεθαίνω καί νὰ ξαναζῶ! Νὰ νοιώθω μονάχα τίς χαρὲς τοῦ κόσμου, ἔπως αὐτό, ποῦ χαίρεται τὴν ἀνοιξή, τὸν ἥλιο, τὰ πουλιά, τίς ὁδοὺς αὐγῆς καί τὰ μαγεμένα βράδια ποῦ ζῇ ὥστε εἶναι καλοκαίρι, κι' ἅμα φυσήξῃ τὸ φθινόπωρο, ἀρχίζει καί πεθαίνει! Νᾶχα κι' ἐγὼ τὴ χάρη αὐτοῦ τοῦ δέντρο ποῦ δὲ νογᾷ τὴ σφοδρά, καί δὲ νοιώθει οὔτε βορρᾶ, οὔτε χιονιὰ, οὔτε ἀγιάζι, οὔτε πόρος, μόνε ναρκώνεται στὴ βαρυχειμωνιά καί ξυπνάει πάλι ἅμα περὶ σὴν πειὰ τὸ βάσκανο!

Πόσο εἶμ' ἐγὼ πειὸ ἄτυχον πλάσμα, πειὸ παρακατινὸ ἀπὸ ἕνα δέντρο! Ἐγὼ δὲν ἐρίζω τὴ μοῖρα μου, αὐτὴ τὴν ἐρίζει καί φυλάγεται. Ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένος νὰ ὑποφέρω τὴ ζωὴ μ' ἕλες τίς τυραννίαις τῆς σ' ἐκαίνο ἔδωσ' ἡ Πλάσῃ ἕνα φυλαχτό: ἀναισθησία. Ἐγὼ εἶμ' ἕνα σκουπίδι μπροστὰ στῆς μοίρας τὴν ὁρμή· τὸ συνεπαίρνει δίχως νὰ τὸ προσέξῃ· τὸ δέντρο ὅμως τὸ σέβεται· τὸ προσπερνᾷ,

ἅμα ξεραθῇ, καί τοῦ σφυρίζει μυστικά, στὴ γλώσσα τῶν πλασμάτων: «κοιμήσου ἔδω, παιδί μου, μὴ σὲ νοιάζει· θαρτῶ νὰ σὲ ξυπνήσω μὲ μιὰ ξεστήν ἀχτίδα».

Μὰ πάλι λέω, μὲ τὸν ἴδιον νοῦ, τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου:

«Καί πῶς ξέρω τάχα ἐγὼ ἂν τὸ πλατάνι αὐτὸ εἶν' εὐχαριστημένο ἀπὸ τὴ μοῖρα του; πῶς μπορῶ νὰ νοιώσω ἐγὼ, ἐν' ἄλλο πλάσμα, ἀνόμοιο, κι' ἀλλόγλωσσο, ποιὰ εἶν' ἡ χαρὰ τοῦ δέντρο καί ποιὰ ἡ λύπη· ποιὰ εἶν' ἡ εὐτυχία του καί ποιὰ ἡ σφοδρά του· ἂν εἶναι χάρη του νὰ καίγεται ἀπὸ τὴ λαύρα τοῦ καλοκαιριοῦ, νὰ πίνῃ σταγόνικα βροχή, δίχως νὰ διψᾷ, νὰ στέκεται αἰώνια ἐκεῖ ποῦ ἐφύτρωσε, νὰ τὸ τρώῃ ἡ κάμπια, ἡ ἀκρίδα, τὸ σκουλήκι, δίχως αὐτὸ νὰ δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴ ζωὴ του; Καί ποιὸς θὰ μοῦ ὁρμηγέψῃ ἂν τὸ ἀνεμόδαρμα τῆς φυλλωσιάς του δὲν εἶναι ὁ θρήνος τοῦ ὁ καλοκαιρινός, κι' ἂν ἡ σιωπὴ του κι' ἡ ἡσυχία του, ἡ χειμωνιάτικη, δὲν εἶν' ἡ εὐτυχία του; Ποιός;

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΔΩ ΚΑΙ ΚΕΙ

ΥΠΕΡΕΣΙΑΚΕΣ, λένε, θάνατι οἱ ἐργασίες τῆς Βουλῆς μας καί τέτιες πρέπει νάναι γιὰ τὴν ὥρα. Ὅσο ἀκόμα βροντᾷ τὸ κανόνι, ἡ γλώσσα πρέπει νὰ βουδαινεται. Ὅστε δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ κριθεῖ ὁ ἀγῶνας, νὰ ζητηθοῦν εὐτύνας καί νὰ στραποβροντήσῃ ἡ Ἀντιπολίτευση. Θάρθει ἡ ὥρα καί γιὰ δλ' αὐτά. Ἡ τωρινὴ μας Βουλὴ χρέος ἔχει βιαστικά βιαστικά νὰ τελιώσῃ τίς δουλιές τῆς καί νὰ κλείσῃ τίς πόρτες τῆς· θάνατι ἀνοσιούργημα τὰ πράματα νὰ στέκονται στὴν κόψη τοῦ ξουραφιοῦ καί οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους νὰ ἀεροκοπάνε μέσα στὴν καλοζεσταμένη σάλα τῆς Βουλῆς.



ΣΑΝ παραφωνία μᾶς φάνηκε κεῖνον ποῦ διαβάσαμε στὴν «Πατρίδα» τῆς Τετράδης, πῶς ἀνταμωθήκανε κάτου στὸ Φάληρο οἱ κ. κ. Ἀθ. Εὐταξίας καί Ν. Δημητρακόπουλος, «ἐπιφανεῖς ἀντιπολιτευόμενοι», λέει, καί συνεννοηθήκανε πῶς θὰ φερθοῦνε μέσα στὴ Βουλὴ. Στὶς σημερινὲς περιστάσεις ἕνα φέροισιμο ἐπιβάλλεται, ἡ βουδαμάρα, καί δὲν εἶτανε καί τόση ἀνάγκη νὰ κατεβῶνε κάτου στὸ Φάληρο μὲ τὸ χιονιὰ μάλιστα γιὰ νὰ λύσουν ἕνα τόσο εὐκολο ζήτημα.

ΑΥΤΟ πάλι τὸ πρᾶσο τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τί εἶτανε; «Εἰσηγούμενου τοῦ Μιστριώτη» (πάλι ὁ βρουκλάκας στὴ μέση!) ἀποφασίστηκε νὰ μασκαρευτοῦν οἱ καινούριοι τόποι ποὺ παίρνουμε, νάλλαχτοῦνε δηλ. τὰ τωρινὰ ὀνόματά τους μὲ ἀρχαία κ' ἔτσι νὰ φαίνεται ἡ «ἐνότης τῆς φυλῆς» — καὶ τὸν κακό μας φλάρο. Καὶ στίς ἐπιτυχίες μας καὶ στίς ἀποτυχίες μας πάντα θάμαστε ἀδιόρθωτοι οἱ Ρωμαῖοι καὶ οὔτε ὑπάρχει δυστυχῶς ἡ παραμικρότερη ἐλπίδα πῶς τὸ Ἰπουργεῖο μας εἶναι σὲ θέση νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὸ καινούριο μασκαραλίκι ποὺ μᾶς μαγερεύει ἡ ἀρχαιολογικὴ κουζίνα τοῦ Μιστριώτη.



Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ τῶν «Ἀνωφελῶν βιβλίων» προκήρυξε ἕναν ἀστείωτατο διαγωνισμό γιὰ πολεμικὰ δηγήματα. Ἀφίνουμε ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρτους του, τοὺς κομικούς, κ' ἐρχόμαστε στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας. Ἡ γλώσσα, λέει, τῶν «ὑποβληθησομένων εἰς τὸν διαγωνισμόν διηγημάτων» πρέπει νάῃ ὅμοια μὲ τὴ γλώσσα ποῦναι γραμμένη στὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου, δηλ. νάῃ γραμμένα τὰ δηγήματα σὲ καθαρεύουσα. Κ' ἔτσι σ' αὐτόνε ἰὸ διαγωνισμό δὲ θὰ κατεδαίξει ὅχι μονάχα κανέναν διηγηματογράφου ποὺ νὰ ξίζει, μὰ οὔτε κανέναν πρωτόπαιρος γραφιάς ἀκόμα, ἀφοῦ σήμερα ὅλα τὰ δηγήματα γράφονται στὴ δημοτικῇ. Ἄ, ξεχάσαμε. Μένει ὁ κ. Σπ. Παγανέλης καὶ οἱ Σεβαστοπούλαιοι τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Ὡστε μ' αὐτοὺς θὰ φτωχοπεράσει ὁ Σύλλογος τοῦ κ. Ἀθανασάκη καὶ Σίας.



ΚΑΠΙΟΣ δικός μας ἀπὸ τῆς Σαραντακκλησιᾶς, τραδηγμένος ἀπὸ τὴ συζήτηση ποὺ ἀνοίχτηκε στὸ «Νουμᾶ» ἀπ' ἀφορμὴ τὸ ἄρθρο τοῦ Βρούτου «Τιμὴ καὶ Ἀνάθεμα», μᾶς ἔγραψε πῶς ἐτοιμάζει καὶ θὰ μᾶς στῆλει γλήγορα μὴ περιγραφὴ τοῦ πῶς φέρνονται ἐκεῖ οἱ Βούργαροι στοὺς δικούς μας.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐλπίζουμε νὰν τῷχομε γιὰ τῆλο φύλλο, γιὰτὶ κατὰ τέτοια σημαντικὰ ζητήματα πρέπει νὰ ξεταστοῦνε προσεχτικὰ καὶ μὲ εἰλικρίνεια, γιὰ νὰ φτάσουμε σ' ἕνα σίγουρο συμπέρασμα γιὰ τὴ μελλούμενη δράση μας.

— Τὰ χρονογραφήματα τοῦ «Ἀναδρομῆς» στὴν «Ἑστία», ρομφιοῦνται δὲ διαβιβάζονται. Εἶναι τὰ μόνα ποὺ ἀξίζουν τὸν κόπο ἀνάμεσα σὲ τόσες λογοτεχνικὲς τάχα φιλοφρονίες ποὺ μᾶς σερβίρει κάθε δειλινὸ ἢ «Ἑστία». Ἀναδρομῆς (τί πιτυχημένο ψευτόνομα!) εἶναι ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλους ποὺ σὲ κάθε χρονογραφημά του ἔχει νὰ μᾶς δηγήθει καὶ ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο παλιὸ Ἀθηναῖκο ἀνέκδοτο.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ἐπειδὴ, θέλοντας ὁ κ. Ἰαγκόπουλος καὶ μὴ θέλοντας ὁ ζουγράφος κτλ., στὸ προηγούμενο φύλλο* ἔγινε ἐπιθεωρησογράφος, γιὰ νὰ οἰκονομηθῇ βέβαια ἡ πολλὴ ὁμοιοθέματη ὕλη, ἃς γίνῃ καὶ δευτέρη φορὰ τὸ ἴδιο, ἔτσι γιὰ νάχομε λίγη ποικιλία ἀπὸ θέματα, νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴ φυλλοξέρα (!), ποὺ δὲ θὰ χωροῦσε ἄλλου λόγου γι' αὐτήνε.



Κι' ἃς ποῦμε πρῶτα γιὰ τὸν ΑΘΩΝΑ. Γιὰ τὸν Ἀθῶνα τὸν κρυσταλλωμένο, ποὺ λέει κι ὁ (θεὸς σχωρὲς) τονε) Σοῦτσος. Λοιπὸν δημοκρατία καλογερίστικη ὁ Ἀθῶνας, ἐπειδὴς ἔτσι θέλει ἡ Ρουσσία; Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνηση, ὅπως ἐξῆρνα παρατηρεῖ ἡ Ἀκρόπολη, δὲν ἔχει ἄλλο λόγο παρὰ «ὅπως ἀγαπᾷς, ἀγᾶ μου»; Καὶ τὸ πολὺ Ἑλληνικὸ δημόσιο ἔχει καθόλου εἰδηση, τί πρᾶμα εἶν' ὁ Ἀθῶνας; Ὅτι ἕνα σωρὸ εἶναι τὰ χτήματα τῶν μοναστηριῶν του σ' ὅλη τὴ Χαλκιδικὴ καὶ στὴ Θάσο καὶ στὴν ἄλλη ἀκόμη Μακεδονία; Ὁ Γκιώνης δὲν τὰ λέει ὑπερβολικὰ στὸ γράμμα ποὺ δημοσίεψε ὁ «Νουμᾶς». Καὶ ἂν ἀκόμη ἔχῃ ἄδικα—ὅπως θέμι νὰ πιστεύουμε—στοὺς φόβους του, μήπως τὸ Ὄρος γίνῃ Ρούστικο φρούριο, δὲν πρέπει πάλι νὰ δεχτοῦμε μοιραλατρικὰ τὴν τύχη του νὰ τὴνὲ κανονίσουν ἄλλοι—ἐδῶ πειὰ δὲν εἶναι καὶν Ἀρβανίτες καὶ Πανευρωπαϊκὰ συμφέροντα!—καὶ ν' ἀφίσουμε ἀνεμπόδιστη τὴν πλήμμυρα τῶν Ρούσων καλογέρων ἐκείπερα. Μᾶς φτάνουν οἱ δικαί μας οἱ καλόγεροι. Ἀς βροῦν ἄλλο βροῦν οἱ Ρούσοι κι ἃς τὲ βαφτίσουν ἅγιο, νὰ πᾶν νὰ κάνουν τίς μετάνοιες τους ἐκεῖ. Καὶ ἡ Ρουσσία ἃς δημέψῃ (πρωτότερα: ἃς συμπληρώσῃ τὴ δημέψῃ) τὰ χρήματα τῶν Ἀθωνίτικων μοναστηριῶν στὴ χώρα της, γιὰ νὰ τὰ δώσῃ σὲ κάνα νέο Ἀγιονόρος.

Ὡς τώρα εἶχε λόγο ἡ Ρουσσία νὰνακατεύεται στὸ Ἀγιονόρος. Εἶναι ἡ προστατρία τῶν Ὀρθοδόξων στὴν Τουρκία καὶ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίζεται καὶ τὰ προνόμια τ' ἁγιογραφίτικα, ἀκόμη κι' ἂν δὲν εἶχε καὶ δικούς της ἐκείπερα. Τώρα ὅμως ποὺ ἔλειψ' ἡ Τουρκία ἐκεῖ, σιχώνεται κ' ἡ προστασία καὶ ἡ ἐννοια τῆς Ρουσσίας, ἂν δὲν ἔχῃ τίποτα κρυφὸς σκοπούς. Ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ Ἑλλάδα

* Σημ. Πρέλει σιὸ ἄρθρο κεῖνο ἀπ' ἀφορμὴ τῆς ἀνάθεμα, στὸ τέλος, ἀντὶς «σὲ τέτια μικρὴ περίστασι» νὰ γραφῇ «σὲ τέτια μιά περίπτωσι» καὶ νὰ προστεθῇ ἡ ἡμερομηνία: 30 1. 913.